

ISLAM och icke-muslimska samhällen

Det har alltid sagts att de icke-muslimska samhällenas ställning under islamiskt styre är en riskabel och känslig fråga som många tvekar att diskutera av fruktan för att orsaka oenighet mellan muslimer och icke-muslimer. ”Låt oss tala öppet med de kristna i den islamiska östern och ställa följande frågor till dem:

Vad fruktar ni från ett islamiskt styre?

Är ni rädda för Islams heliga texter eller för deras tillämpning?

Vad uppehållet anbelangar, kan vi citera den Heliga Koranen Allah förbjuder eder icke att vara vänliga och iakttaga rättvisa mot dem, som ej bekämpat eder för religionens skull och icke utdrivit eder från edra hem; Allah älskar förvisso dem, som iakttaga rättvisa »(Sura 60:8); och: «Tillåten för er är den föda som tillretts av Bokens folk och er föda är tillåten för dem. (Tillåtna för er i äktenskap) är (inte bara) kyska rättrogna kvinnor, och kyska kvinnor av Bokens folks.

Vi bör också hänvisa till den allmänna principen i den islamiska lagstiftningen: »De skall ha samma skyldigheter och rättigheter som vi.» De islamiska heliga texterna uppmanar muslimerna att behandla icke-muslimer på ett vänligt och rättvist sätt. Förutom dessa rättigheter och skyldigheter - inklusive i trosutövningen - är de jämställda med muslimer även i fråga om alla andra rättigheter och skyldigheter som är förknippade med det sociala livet. Vidare strävar Islam efter att stärka de band som förenar muslimer med icke-muslimer. Den uppmuntrar muslimerna att besöka dem och äta deras mat, såsom nära vänner gör.

Dessutom försöker Islam få relationerna att växa sig starkare, genom att tillåta äktenskap, det starkaste sociala bandet, mellan muslimer och ickemuslimer. Vad den praktiska tillämpningen av de islamiska heliga texterna anbelangar måste vi citera en europeisk kristen som inte kan anklagas för att vara partisk eller fördomsfull, Sir T. W. Arnold i sin bok »The Preaching of Islam»: «Att tvång inte var den avgörande faktorn i dessa konverteringar kan ses på de vänskapliga relationer som rådde mellan de kristna och de muslimska araberna. Muhammed hade själv ingått avtal med flera kristna stammar, lovat dem sitt beskydd, garanterat dem fri religionsutövning samt givit deras präster löfte om att även i fortsättningen ostört få åtnjuta sina gamla rättigheter och sin auktoritet» (sid. 47-48).

Han fortsätter med att säga:

”Från ovannämnda exempel på de segerrika muslimernas tolerans gentemot de kristna araberna under det första århundradet efter *Hijra* och som fortsatte att råda under de efterföljande generationerna, kan vi med säkerhet hävda att de kristna stammar som övergick till Islam gjorde det av sitt eget val och fria vilja” (s. 51).

”När den muslimska armen nådde Jordans dalsänka och Abu Ubaydah slog upp sitt läger vid Fihl, skrev de kristna invånarna i området till araberna och sade: «Muslimer, vi föredrar er framför bysantinerna, trots att de har samma tro som vi, därför att ni håller ert ord bättre, ni är barmhärtigare mot oss och avhåller er från att behandla oss orättvist och därför att ert styre över oss är bättre än deras, ty de har berövat oss vår egendom och våra hem” (s. 55).

Han berättar också för oss:

«Sådan var känslöstämningen under fälttåget åren 633-639 under vilket araberna gradvis drev den romerska armen ut ur provinsen. Och när Damaskus år 637 föregick med

exempel och med araberna gjorde en överenskommelse vilken garanterade Damaskus immunitet mot plundring och andra ogynnsamma förhållanden. Syriens övriga städer var inte sena att följa exemplet. Emessa, Arethusa, Hieropolis och andra städer ingick avtal varmed de blev skatteskyldiga under araberna. Till och med patriarken av Jerusalem överlämnade staden på liknande villkor. Frukten för religiöst tvång från den kätterske kejsaren gjorde att löftet om muslimsk tolerans syntes mer attraktivt än föreningen med det Romerska imperiet och ett kristet styre, och efter de första fasorna som orsakades av en invaderande armés passage, skedde en genomgripande omkastning av känslorna till förmån för de arabiska erövrarna. (S. 55).

Detta är det bevis som ges av en kristen Islamspecialist. Vad är det då som de kristna fruktar från ett islamiskt styre? Det kan vara så att de kristna är rädda för muslimsk fanatism. Om det är så, verkar det som de inte har någon aning om vad fanatism är. Här är några exempel på fanatism.

De inkvisitionsdomstolar som den kristna kyrkan upprättade var ämnade att utrota muslimerna i Spanien. Sagda domstolar torterade muslimer på ett sätt så grymt att det aldrig tidigare bevittnats. Människor brändes levande, deras fingernaglar drogs bort, deras ögon stacks ut och deras kroppar stympades. Denna tortyr användes för att tvinga människorna att byta religion och anta en speciell kristen trosbekännelse. Har de kristna i den islamiska Östern någonsin fått utstå en sådan behandling?

Massakrer inleddes för att utplåna muslimer i Europa: Jugoslavien, Albanien, Ryssland och länder under europeiskt styre som till exempel Nordafrika, Somalia, Kenya, Zanzibar eller i andra länder: Indien och Malaga. Dessa massakrer genomförs ibland under förevändning att rensa upp i leden och ibland för upprätthållande av fred och säkerhet.

Ett annat betecknande exempel är behandlingen av muslimer i Etiopien vilket har gamla historiska, geografiska, kulturella och religiösa band med Egypten. Det har en blandad befolkning av muslimer och kristna. Trots att muslimerna beräknas utgöra 35 % - 65 % av den totala befolkningen, finns det inte en enda skola där man undervisar i den islamiska tron eller det arabiska språket. Privata skolor som muslimer startat på egen bekostnad påläggs orimliga skatter och olägenheter som tvingar dem att stänga skolorna och som avskräcker andra från att öppna nya skolor. Undervisningen i den islamiska tron begränsas därför till en primitiv nivå.

Tills helt nyligen - alldeles innan den italienska invasionen - togs den muslim som inte kunde betala en skuld till sin kristne fordringsägare till slav under de etiopiska kristna. Muslimen infångades, såldes och torterades under regeringens överinseende. Det är onödigt att säga att det inte finns en enda muslim i regeringen eller i något nyckelpost för att representera denna tredjedel av befolkningen.

Har de kristna i den islamiska världen någonsin erfarit en sådan behandling? Skulle de acceptera en motsvarande behandling? Detta är verklig fanatism. Kommunisterna tror att människans verkliga existens i grunden är en ekonomisk existens. Om det är så, har de kristna som lever i de islamiska länderna någonsin förnekats rätten att skaffa sig och fritt förfoga över egendom eller att samla förmögenheter? Har de någonsin på grund av sin religiösa tro förnekats rätten till utbildning, att inneha offentliga ämbeten eller utses till högre poster i statsförvaltningen? I fråga om det moraliska och andliga livet bör det understrykas att de kristna som lever under islamiskt styre aldrig har blivit utsatta för

någon form av religiös förföljelse - med mycket få undantag som iscensattes av de brittiska kolonialisterna i syfte att få splittring och oenighet. Det har hävdats att den skatt som icke-muslimerna pålades är en form av religiös diskriminering. Det bästa tillbakavisandet av denna grundlösa beskyllning ligger i några ord av T. W. Arnold, som säger:

”När å andra sidan de egyptiska bönderna, trots att de var muslimer, undantogs från militärtjänst ålades de, precis som de kristna, i stället en skatt” (*The Preaching of Islam, s. 63*) ”Som fastslagits ovan, ålades de vapenföra männen *Jizyah* i stället för den militärtjänst de skulle ha kallats till om de varit muslimer; och det förtjänar att uppmärksammas att när en kristen gjorde tjänst i den muslimska armén undantogs han från denna skatteplikt. Sådant var fallet med stammen *al-Jurajimah*, en kristen stam i närheten av Antioch, vilken slöt fred med muslimerna, lovade bli deras allierade och slåss vid deras sida under slaget på villkor att de inte skulle behöva betala *jizyah* och att de skulle få sin rättmätiga del av krigsbytet. (*Ibid., s. 62*) Utifrån detta står det klart att skattepålagan inte är ett uttryck för religiös diskriminering. Sann ingen är att denna skatt lades på alla som inte tog del i militärtjänst, oavsett deras religiösa tro. Det kan vara av nytta att i detta sammanhang hänvisa till följande Heliga vers:

”Striden mot dem, som ej tro på Allah och den yttersta dagen, ej helighålla vad Allah och Hans Apostel förklarat heligt och ej bekänna sanningens religion, dem, som fått skriften, nämligen, tills de villigt giva skatt och ödmjuka sig!” (Sura 9:29).

Det ska påpekas att denna vers syftar på icke-muslimer som förde krig mot Islam. Den gäller inte icke-muslimer som bor i islamiska länder.

Slutligen vill jag varna för de frön av osämja och split som både kolonialisterna och kommunister försöker så mellan muslimerna och de icke-muslimer som bor i islamiska länder. De kommunistiska djävlarerna vänder sig till varje samhälle i enlighet med dess speciella strävanden. De vänder sig till de arbetande klasserna och säger: ”Om ni ansluter er till kommunismen ska vi överlämna alla fabriker i era händer”, när de talar till bönder lovar de dem mark. Till de arbetslösa akademikerna säger de: ”Om ni blir kommunister kommer ni att få de arbeten som era kvalifikationer berättigar er till.”

Till de unga som lider av sexuellt undertryckande utlovar kommunisterna ett fritt samhälle där var och en kan göra som han vill utan inblandning av lagen eller hänsyn till traditioner.

Kommunisterna vänder sig till de kristna med följande ord: ”Om ni antar kommunismen ska vi tillintetgöra Islam, den religion som diskriminerar människor på grund av deras religion.” Men ”det är ett hårt tal, som utgår från deras mun; de säga ej annat än lögn” (Sura 18:4).

Ingen kan säga att Islam gör åtskillnad mellan människor på grund av deras religion, eftersom Islam ger alla människor deras grundläggande rättigheter - utan någon åtskillnad. Islam för alla folk samman på en rent mänsklig basis och på samma gång tillförsäkrar dem fullständig frihet att välja den religion de föredrar, under Islams eget beskydd och omvårdnad.

Dessutom, eftersom de kristna som lever i orienten också är angelägna att bibehålla sina historiska band med muslimerna och skydda de gemensamma intressena, ska vi hoppas att de inte kommer att lyssna till dessa propagandister och splittrare.